

RONNIE
O'SULLIVAN

RONNIE

O'SULLIVAN

În fugă

AUTOBIOGRAFIA

Împreună cu
SIMON HATTENSTONE

Traducere din limba engleză
de Florin Tudose

**VICTORIA
BOOKS**

The original title of this book is:
Running: The Autobiography, by Ronnie O'Sullivan.

Copyright © 2013 by Ronnie O'Sullivan. All rights reserved.

© Publica, 2014, pentru ediția în limba română.

ISBN 978-606-8360-93-5

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
O'Sullivan, Ronnie

În fugă : autobiografia / Ronnie O'Sullivan ;
trad.: Florin Tudose. - București : Publica, 2014
ISBN 978-606-8360-93-5

I. Tudose, Florin (trad.)

796.382

VICTORIA BOOKS este un imprint al editurii PUBLICA

EDITORI:

Cătălin Muraru
Silviu Dragomir

REDACTOR:

Liviu Uleia

DTP:

Florin Teodoru

DIRECTOR EXECUTIV:

Bogdan Ungureanu

DESIGN:

Alexe Popescu

CORECTORI:

Rodica Crețu
Tudorița Șoldănescu

CUPRINS

Mulțumiri	9
Prolog	11
1. Cum am luat virusul	15
2. Când viața îți trage un șut în fund	37
3. M-am luptat cu legea	55
4. Revoluția Barry Hearn	67
5. Reîntoarcerea puștiului	83
6. Eu și cimpanzeul meu	111
7. Regele lumii: Sheffield 2012	127
8. Exilul autoimpus	141
9. Suntem o familie	159

10. Mama și tata: povestea adevărată	179
11. Eu și tata: povestea din libertate	197
12. Eroi	211
13. Afaceri necurate	243
14. Înapoi în joc	249
15. Sfaturile meșterului Ronnie pentru cei care se apucă de alergat	269
16. Momente de nebunie	275
17. Victoriile mele cele mai importante	305
18. Sertarele târfei	315

*Pentru Lily și micuțul Ronnie,
cu toată dragostea mea.*

Mulțumiri

Vreau să le mulțumesc următorilor: mamei mele, tatălui meu, lui Danielle, Lily și micuțului Ronnie, Lailei, pentru dragostea și susținerea lor; lui Damien Hirst, Antony Genn, Sylvia, Irish Chris, Scouse John și micuțului T, pentru că m-au sprijinit îndeaproape; lui Jimmy White și Stephen Hendry pentru că mi-au arătat calea; lui Django și Sonny pentru abilitățile lor manageriale; fermei și porcilor de la fermă pentru că mi-au dat de lucru și m-au ajutat să-mi păstrez sănătatea; lui Tracey Alexandrou, Chris Davies, Terry Davies, Barry Elwell, Amanda, Mark, Terry McCarthy, David Webb, Alan, Sian, Claire, Jason Ward pentru că au știut să-mi fie cei mai buni prieteni; genialului doctor Steve Peters care m-a învățat cum să înving dificultățile; extraordinarului agent Jonny Geller, Alan Samson și Lucinda McNeile pentru aptitudinile lor editoriale; și lui Simon Hattenstone pentru prietenie, capacitatea de a pătrunde în mintea mea și fiindcă e la rândul său un țăcănit cum sunt și eu (numai un nebun poate să se înțeleagă cu un alt nebun).

Prolog

Nu eram prea sigur cum să intitulez această carte. Am oscilat între *Un an pe tușă*, *Revenirea puștiului* și *În fugă*. Primele două titluri se explică singure – luasem o pauză de un an din motive pe care le detaliez abia acum, după ce am câștigat Campionatul Mondial din mai 2012, și am revenit pentru a câștiga și în mai 2013. A fost pentru prima dată când am câștigat consecutiv și am ajuns primul jucător după Stephen Hendry* care să atingă performanța asta. Hendry – pe care eu îl consider cel mai mare jucător de snooker din toate timpurile – a reușit acest lucru în 1996.

În cele din urmă am optat pentru *În fugă*, deoarece cartea de față este povestea resorturilor care m-au ținut în viață în a doua parte a carierei mele. În prima parte a acestei cariere, prietenii mei au fost alcoolul, drogurile și Prozacul; oricât de nebunește sună asta. De data asta, mai puțin excepțional, alergatul a fost cel care m-a ținut deasupra nebuniei. Pe cât îi este permis unui om ca mine să trăiască în afara nebuniei. Dacă e să fiu obiectiv, alergatul nu mi-a făcut rău. În urmă cu doisprezece ani am scris prima carte. Aveam douăzeci și cinci de ani și tocmai câștigasem primul meu Turneu Mondial. În afara de mine, nimeni nu

* Stephen Gordon Hendry este unul dintre cei mai mari jucători din istoria jocului de snooker. S-a născut în Scoția, în anul 1969. De numele său se leagă mai multe recorduri din lumea acestui sport: a fost cel mai tânăr jucător încadrat la profesioniști (la 15 ani); cel mai tânăr câștigător al Campionatului Mondial de Snooker (la 21); a cucerit titlul mondial de șapte ori; a fost numărul unu mondial vreme de opt ani consecutiv (1990-1998).

credea că-mi va lua atât de mult până să câștig un astfel de turneu. Devenisem celebru ca cel mai mare jucător de snooker care nu a câștigat Campionatul Mondial. Și, credeți-mă, treaba asta era un bolovan cam mare agățat de gâtul meu.

M-am eliberat de angoase după primul campionat cucerit, dar teama că aș fi doar minunea-unui-singur-titlu mondial m-a urmărit, în ciuda altor titluri cucerite. Acum am acumulat cinci astfel de trofee, fiind întrecut doar de Steve Davis și Ray Reardon, cu câte șase, și Hendry, cu șapte. Încă mai cred că-i pot întrece, în ciuda amenințărilor mele cu retragerea (și dincolo de ce cred oamenii, aceste amenințări nu sunt vorbe goale). Anul acesta, la Sheffield*, l-am depășit pe Hendry la numărul de sute** realizate la Crucible în finala împotriva lui Barry Hawkins (131), iar sentimentul a fost minunat. De asemenea, în finala asta am reușit șase sute, alt record. Așa că, încet și sigur, îmi croiesc drumul meu în istoria jocului de snooker.

Dacă nu m-aș fi apucat de alergări, probabil că aș fi abandonat de mult și snookerul. Alergatul a devenit religia și crezul meu și metoda prin care reușesc să-mi păstrez calmul. Alergatul poate fi dureros și îngrozitor de solicitant fizic, dar este probabil punctul cel mai apropiat de o eliberare spirituală și accesibil mie. Vreau să împărtășesc frenezia alergatului cu toată lumea – cei ce aveți deja acest virus vă veți regăsi, sper, în cartea mea

* Orașul Sheffield este gazda tradițională a Campionatului Mondial de Snooker. Competiția are loc la Crucible Theatre, teatru construit în 1971 în mijlocul orașului.

** „Sute“ este echivalentul românesc al termenului „centuries“. O sută este considerată ca atare numai în condițiile în care jucătorul punctează 100 de puncte sau mai mult dintr-o singură vizită la masă. Vizitele consecutive, chiar dacă depășesc pragul de 100, nu sunt notate ca „centuries“.

și – cine știe? – poate chiar veți descoperi aici vreun sfat util vouă. Iar pe ceilalți poate reușesc să-i conving să iasă afară la aer curat, pentru o doză de serotonină.

Pentru mine a fost perfect logic să scriu o carte despre alergat – nu e doar hobby-ul și obsesia mea, ci și o temă recurentă a întregii mele vieți. După cum vă poate povesti psihiatrul sportiv doctor Steve Peters, toată viața am fugit de necazuri sau direct spre ele – alcool, droguri, anturaje negative, anturaje pozitive, Alcoolicii Anonimi, Narcoticii Anonimi, cluburi de alergări, familie, hrană, camere de televiziune, autoritățile din lumea snookerului, proprii mei demoni... și lista poate continua!

Firește, cartea asta e și despre jocul meu – despre snooker. Sportul pe care uneori îl detest atât de pasional, că nu suport să văd un tac; sportul care a fost marea mea dragoste. Cartea asta documentează cu precădere anul cuprins între luna mai 2012 și luna mai 2013 – cele mai nebunești 12 luni din viața mea... chiar și după standardele mele! În 2012 am câștigat pentru a patra oară Campionatul Mondial. A fost finalul cu cele mai intense sentimente – fiul meu, micuțul Ronnie, a urcat pe scena de la Crucible alături de mine, iar eu l-am aruncat în sus, în timp ce sala era din ce în ce mai entuziasmată; un adevărat moment de bucurie pură. Imediat după victoria asta mi-am anunțat retragerea – și chiar m-am retras; pentru 11 luni. După care am acceptat revenirea, pentru a-mi apăra titlul cucerit în 2012. Nu-mi era prea clar ce încerc să fac prin revenirea asta – până la urmă, să nu uităm că nimeni nu reușise să apere un titlu câștigat, în afara de Hendry

în anii 1990. În întreg sezonul jucasem doar un singur meci de competiție, alunecasem pe poziția 29 în clasamentul mondial și faptul că eram clasat printre favoriți mi se părea o nebunie. Până să încep antrenamentele, cu șase săptămâni înaintea competiției, abia dacă mă apropiasem de o masă de snooker tot anul.

Pe durata competiției Sheffield 2013, oamenii m-au tot întrebat de ce am renunțat și de ce m-am întors și, cu toate că aveam mici indicii pentru a le oferi un răspuns, am știut că nu le pot povesti în câteva cuvinte întreaga istorie a retragerii și revenirii. Unii replicau cu vreo frază caraghioasă sau neconvingătoare – „Eh, ăsta e stilul lui Ronnie!” – și când le-am spus că am revenit pentru a fi capabil să-mi țin copiii în școală, cu toții au râs, întrebându-mă ironic cum de îmi lipsesc tocmai mie banii... Credeau că mă țin de poante. Dar eram foarte serios. Așa că odată cu cartea asta voi lămuri și neclaritățile astea.

Mi-am propus să ofer o perspectivă din interiorul vieții unui sportiv și să ilustrez dificultatea menținerii echilibrului între viața de familie și viața profesională. Nu mă înțelegeți greșit – nu cerșesc simpatia nimănu. Știu exact cât de norocos sunt că am un talent, un succes uriaș și că pot să câștig bani și să străbat lumea practicând jocul pe care îl iubesc (atunci când nu îl urăsc, desigur). Într-un anume sens, e o viață plină de strălucire. Dar, câteodată, când lucrurile nu evoluează cum ai sperat în viața particulară, să păstrezi un echilibru fericit între familie și muncă devine o sarcină imposibilă și ești forțat să faci o alegere.

1

Cum am luat virusul

Miercuri, patru mile, 30 de minute, șase ture de 400 metri, pauză 30 de secunde, timpi pe reprize de 72 secunde, 71, 70, 72, 73, 71.

— Hai, Ron, ridică-te!
— Aaa, tată, mai lasă-mă, sunt epuizat.
— Hai, băiete, hai la o alergare scurtă. Știi că-ți place.

Isuse! M-am apucat de alergări pe la doisprezece ani. Tatăl meu m-a obligat să alerg, și la vremea aia mi se părea tortură chinezească. Uram alergatul. Tot ce voiam era să plec mai repede de la școală și să joc snooker. Dar tata spunea că am nevoie de disciplină – să mă culc devreme, să respect alergarea zilnică de trei mile, să mă mențin în formă. Minte sănătoasă în corp sănătos. Îmi spunea că o bună condiție fizică îmi va asigura o mai bună concentrare la masa de snooker. Tata își dăduse deja seama că eram capabil să câștig mici turnee, dacă veneam cu avantajul unei condiții fizice bune.

Pe atunci, jucătorii de snooker nu prea își băteau capul pentru forma lor fizică. Chiar dimpotrivă! Higgins Vrăjitorul* avea mai mereu o țigaretă de foi în colțul gurii și o halbă de Guinness prin apropiere. Canadianul Big Bill Werbeniuk urma chiar și o bizară recomandare scrisă de un medic prin care i se recomanda să bea bere când joacă, pentru a-și putea controla tremurul brațului. Oricum, asta era scuza lui. Cât despre juniorii debutanți – aceștia își petreceau timpul cu jocuri mecanice și tot felul de alte jocuri de noroc, dar în niciun caz nu-și băteau capul cu condiția fizică.

Uneori când alergam, tata mă însoțea cu mașina. Era cumplit. Mereu eram un pic speriat de el – suficient cât să nu am curajul de a-i spune nu. Dar exista o logică în ceea ce susținea el. Nu eram rapid, eram normal – un pic grăsun, dar chiar și așa reușeam să alerg destul de ușor trei mile.

Până la urmă am rămas în școală până la șaisprezece ani, când am devenit jucător profesionist. Dar obiceiul celor trei mile de alergare l-am păstrat. Nu că aș fi avut încotro. Totul s-a schimbat când tata a fost arestat pentru crimă. Imediat ce a fost pus sub acuzare am încetat să mă mai antrenez sau să alerg. M-am oprit din orice, de fapt. Nu eram prea bine. Mintea mea era constant în altă parte. Nu acceptam cele ce se petreceau înăuntrul lumii mele ori că tatăl meu ar fi putut fi cu adevărat acuzat de crimă – nici vorbă că ar fi fost și vinovat. Eram sfărâmat în bucăți. Apoi el a ieșit pe cauțiune și a insistat să reiau vechiul program.

* John Higgins, născut în 1975 la Wishaw, Scoția. Este unul dintre marii campioni ai snookerului, iar stilul său de joc i-a adus porecla de Higgins Vrăjitorul din Wishaw.

— Faptul că eu am lipsit o perioadă nu e o scuză ca tu să te lași de program, nu-i așa, Ron?

Nu e o scuză?! Adică el stă la răcoare luni întregi, eu mă simt distrus de ce aud că i-ar fi făcut tot el unui biet individ și apoi *el* se ia de mine că nu am avut chef de jogging. La naiba!

— Nu, tată, am murmurat.

— Perfect. Hai, fiule, mergem înainte.

Așa că mi-am pus pantofii de alergat, el și-a scos mașina din garaj și ne-am reluat urmărirea de trei mile.

Să fiu al naibii dacă nu am crezut că o să mor. Câteva luni de rupere de ritm și te simți de parcă n-ai fi alergat niciodată în viața ta. Inima o lua razna, picioarele se mișcau fără mine și deja mă ustureau tălpile.

— Vezi, Ron, nu a fost chiar așa rău, mi-a zis la sfârșit tata, însoțindu-și cuvintele cu un rânjel larg.

— Nu, n-a fost rău, am găfâit eu.

Ba fusese chiar foarte rău.

Dar tata avea dreptate în ce privește relația minte-corp. Când alergam aveam parte de o mai bună concentrare la snooker și, de asemenea, mă descurcam mai bine la competițiile mixte, în care se pot înscrie atât profesioniștii, cât și amatorii, și unde întâlneam deopotrivă profesioniști și amatori. Evenimentele pro-am înseamnă zile foarte lungi, în care ești luat de acasă la opt dimineața și te mai întorci abia la miezul nopții, în cazul în care ai ajuns în finală; timp în care concentrarea ta trebuie să fie constantă. Dar când nu alergam, mintea mea nu-și găsea liniștea.

De asemenea, bizar chiar, alergatul îmi regla și problema transpirației. Am fost dintotdeauna un tip păros, transpirând în mod constant și abundent la subsuori, prin maiouri și tricouri. Era ceva groaznic și umilitor. Am descoperit atunci că în perioadele în care nu alergam, subrațul meu era o adevărată Fontana di Trevi. Când nu alergam eram nevoit să mă ascund prin toalete pentru a-mi usca transpirația la aparatele de aer cald. Imediat ce reluam alergările, problema dispărea. Adică transpiram în timpul alergării, dar după aceea nu mai aveam nicio problemă. Funcționează ca o detoxificare – scoți toată mizeria din tine. Existau și alte avantaje. Coapsele mele își păstrau proporțiile rezonabile, astfel încât evitam rănilor cauzate de frecuşul cărnii excesive dintre ele.

Tata a stat în arest nouă luni, după care a fost eliberat pe cauțiune. Primul lucru pe care mi l-a spus odată întors acasă a fost că trebuie să mă reapuc urgent de alergări. Adunasem în răstimp vreo câteva kilograme, dar, în afară de atitudinea mea, nu înregistrasem schimbări majore. Îmbrățișasem procrastinarea: „N-am timp acum; voi face mâine“. M-am reapucat de alergări la îndemnul tatălui meu, dar când a fost în cele din urmă condamnat pentru crimă, s-a terminat totul. Buf! Sfârșit. Am dat alergatul pentru o mare benchetuială – alcool și droguri.

Realizam că pierd controlul, dar nu conștientizam că mă transform într-un purcel numai bun de tăiat. La 20 de ani cântăream aproape 97 de kilograme și dețineam o mândrie de burdihan cu circumferința de 95 de centimetri,

astfel încât mi-ar fi fost ușor să înghesui doi puști de cincisprezece ani în pantalonii mei de sport. Devenisem uriaș – un rinocer de om – și nici măcar nu conștientizam tot ce mi se întâmpla. Pur și simplu în așa ceva mă transformasem și nimeni nu mi-a spus un cuvânt despre asta.

Într-o seară eram într-un club împreună cu un amic și cineva îi spune unei fete: „Uite, îl vezi pe ăla de-acolo? E Ronnie O’Sullivan“.

Fata ne-a privit și a întrebat: „Care e, cel gras sau cel slab?“

Mi-am dat seama că grasul din poveste sunt eu, deoarece amicul cu care eram era un ins cu adevărat slăbănog. La naiba, mi-am spus, sunt gras! Nu mă percepușem niciodată așa. Nici măcar nu-mi trecuse prin minte. Dar întâmplarea asta m-a trezit. Dacă aș întâlni-o din nou pe femeia din seara de-atunci, i-aș strânge mâna, i-aș mulțumi și i-aș spune: „Mi-ai făcut un serviciu enorm!“ Am început antrenamentele de a doua zi. Mă simțeam greoi, împiedicat, unsuros, dar îmi era limpede că trebuia să rezolv situația în care decăzusem.

Astfel că am reluat obiceiul alergărilor și greutatea a scăzut la un nivel decent. După ce am scăpat de aproximativ 19 kilograme, m-am simțit cu mult mai bine. De sub burta imensă și unduitoare la care ajunseseam a început să se ivească musculatura. Uau! Sentimentul era nebunesc, deoarece schimbarea părea să survină peste noapte. Până în punctul ăla nu observasem nicio schimbare. Dar într-o zi, după aproape trei luni, m-am privit în oglindă și a fost cât pe ce să nu-mi recunosc corpul.

Era anul 1997, eu aveam 22 de ani și ajunsesem de la 96 la 77 de kilograme. Țasta da rezultat!

Am continuat cu alergările încă aproape șapte ani. Au existat perioade în care mintea mea era vraște – multe astfel de perioade, ca să fiu sincer –, dar întotdeauna am crezut că fără alergări ar fi fost cu mult mai grav. Am mers la sala de gimnastică, am alergat, am înotat, ocazional am jucat și fotbal. Dar nimic extrem. Doar o modalitate de a mă păstra într-o formă decentă.

În anul 2004 m-am apucat de alergări la modul serios. Competițional. Alan, un prieten cu care exersam la sala de gimnastică, m-a invitat la un club de alergări, pentru a vedea dacă îmi place ce fac ei acolo. Am acceptat, deși sunt timid de felul meu, iar la club nu-i cunoșteam pe oameni. Am cunoscut vreo câțiva dintre flăcăii de la club – erau prietenoși și m-au invitat în următoarea duminică la o alergare mai lungă.

Eram campion mondial la vremea respectivă, dar cu moralul nu stăteam chiar grozav. Fusesem la Priory*, ieșisem de acolo și mă păstram curat de cel puțin nouă luni, ceea ce era minunat. Bifam toate întâlnirile zilnice – la dependenții de droguri și la dependenții de alcool – și mă simțeam fantastic. Renăscusem. Nu-mi venea să cred. Mă trezeam devreme dimineața, alergam, mâncam sănătos.

Viața mea era frumoasă. Mă simțeam în formă, proaspăt și alert. Și toate astea mulțumită programului de la Narcoticii Anonimi și

* The Priory Group este o asociație independentă din Marea Britanie, care asigură servicii de îngrijire psihiatrică. Multe celebrități vin aici pentru a-și trata dependențele de narcotice.

disciplinării programului zilnic. O disciplină sănătoasă. Și pentru că savuram cu adevărat snookerul, jocul meu devenea din ce în ce mai bun, semăna acum cu jocul pe care îl făceam în tinerețe.

Mergeam la întâlniri în fiecare seară și acolo mi se reamintea unde mă pot duce adicțiile mele. M-am ținut departe de toți nebunii care m-ar fi putut tenta cu ceva și m-am străduit să merg în fiecare seară devreme la culcare, pentru a micșora șansele unui picaj din partea mea. Frecventam Narcoticii Anonimi, pentru a sta în preajma unor oameni care nu consumau droguri. La zece și jumătate seara eram pregătit de somn. Perioada cuprinsă între șase și jumătate și zece și jumătate seara era cea mai problematică din punctul de vedere al tentațiilor. Iată cum gândeam – sunt plictisit, am jucat snooker, mi-am rezolvat treburile pe azi, acum am fereastra asta de trei ore și jumătate, ce să fac cu ea? Exact atunci aveau loc întâlnirile. Erau perfecte – ajungeam acolo, beam o ceașcă de ceai, îi ascultam pe ceilalți, îmi spuneam și eu povestioara, luam o ceașcă de ceai după, apoi cafea. Mai mult ca orice, mă ajuta compania celor de acolo.

Știam că de unul singur nu voi avea puterea de a evita la nesfârșit drogurile și alcoolul. Eram mereu sub asediul tentațiilor, iar după nouă luni am și cedat. Începând cu momentul acela critic, din când în când intram în iureșul consumului. Mă scufundam iar și iar. Câteva fumuri din țigara potrivită și puteam să beau și 15 halbe de Guinness pe seară. Pare enorm, dar când consumi și alte droguri, 15 halbe de bere chiar nu e mult. Dacă iei droguri, poți bea o noapte întreagă, iar a doua zi iei

din nou droguri tocmai din cauză că ai băut mult în ajun. Un joint* era tot ce-mi trebuia. Problema cu „un joint“ e că nu vine niciodată singur – urmează alte și alte jointuri, până când te cuprinde o foame uriașă specifică consumului și te năpustești la frigider, adică ajungi să pui pe tine o grămadă de kilograme în plus.

La finalul unei nopți de genul ăsta ajungeam la cineva acasă, ne puneam pe fumat ceva și gata! Eram iarăși bine. Minunat chiar! Îmi era clar că nu vreau să pic din nou în nebunia consumului permanent, dar îmi era clar și că pierdusem pentru totdeauna capacitatea de a spune pur și simplu nu ispitelor. Din când în când se mai ivește câte o noapte în care lucrurile îți scapă de sub control și atunci intri în panică și îți amintești tot ce ai discutat despre adicție la întâlnirile Priory și te rușinezi de tine însuși.

După acea primă derapare am fost curat pentru încă aproape patru luni, după care iarăși am alunecat. Devenise un tipar. Așa că m-am gândit: bun, atâta vreme cât merg la întâlniri și derapajele nu devin frecvente, este în regulă; tot ce caut prin asta e un pic de evadare. Până la urmă, nu făceam ceva chiar așa de dăunător – încercam eu să mă justific, spunându-mi că o bere și un joint nu-mi fac niciun rău atât timp cât nu devin obiceiuri zilnice. Dar mă amăgeam, bineînțeles. Adevărul era altul – eram deja prins de consum.

În perioadele cele mai negre aveam nevoie de un joint imediat ce mă trezeam dimineața, doar

* În argoul limbii engleze, „joint“ se spune la o țigară cu marijuana. Termenul a migrat la nivel global.

pentru a funcționa normal. Fără asta mă simțeam paranoic și trăiam un sentiment de disconfort cu mine însumi. Atunci mi-am făcut un nou plan – să încerc să păstrez o distanță de două, trei, patru luni între derapaje și să mă păstrez curat în intervale. Dar în cea mai mare parte a timpului snookerul îmi încurca viciul; și se întâmpla mult mai rar ca jocul meu să fie deranjat de vicii. Părea că mă antrenez mai degrabă pentru perioadele vicioase decât pentru snooker. Asta era olimpiada mea: o dată la patru luni mă făceam praf! Îmi ziceam că merită să rămân curat pentru a savura mai bine perioadele de consum și pentru a le merita.

Nici azi nu-mi este foarte clar cum am reușit să trec de testele antidrog în perioada respectivă. Îmi amintesc cum ajungeam la fiecare campionat mondial și abia așteptam să se încheie, ca să nu mai știu de teste antidrog și de nimic pentru trei luni, să am timpul meu în care să mă fac praf după cum îmi place. Am fost prins o singură dată, pe la începutul carierei, dar în rest nimic. Între competiții eram supus unor teste, dar încercam să calculez cu atenție, astfel încât la momentul testării sângelui meu să fie curat. Îmi forțam norocul.

Mama m-a avertizat: „Vei fi prins în curând! Nu poți continua astfel“.

Eu îi replicam: „Nu, totul va fi bine. Dacă nu exagerez și dacă mă opresc cu o săptămână înaintea de concurs, totul va fi bine“.

Pentru a învinge dependența de droguri și alcool a fost nevoie de o altă dependență. Alergatul. Alan a fost cel care m-a dus la club. Alergăm împreună și în ziua de azi – omul are cincizeci de ani și mă ucide,